

LA SECULARITZACIÓ

Certament que el fenomen de la secularització entre els creients és ben palès i preocupant. Hom es pregunta: ¿Per què els fills de pares practicants s'ha apartat de la vida de l'Església? Però si parles amb ells, en molts casos no saben ben bé el per què. El cas és que la secularització ha incidit molt en la pràctica religiosa de les noves generacions, tot i que en la sensibilitat religiosa –com en tot– hi ha graus. Es dona el cas de persones religiosament molt sensibles, que són de baix nivell en altres valors, i al contrari. De fet, sempre han abundat més els sers humans que miren més la vida temporal que l'eterna. Ara molts joves són ni-nis, perquè ni creuen ni practiquen, només perquè tampoc no ho fan la majoria dels seus companys, i així no cerquen en la religiositat un camí alternatiu per ser feliços. Recordo que essent rector d'un poble on estaven en la mateixa plaça l'església i la discoteca, un dissabte al vespre que vaig veure passar cap a la discoteca un grup de joves que havia preparat per a la confirmació. A la confiança els vaig dir: ¿Cap a buscar Déu, oi? No, em van contestar. Anem a divertir-nos. I jo: ¿Però que no voleu ser feliços? Sí. Doncs la felicitat suprema només es troba en Déu. De manera que cercant la felicitat, sense pensar-ho ni saber-ho, cerqueu Déu. Em contestaren: Mirat així...!

Sovint, però, les persones de baixa intensitat religiosa reaccionen amb motivacions centrades en la pròpia conveniència. Mentre que les d'alta intensitat religiosa, reaccionen fundats en l'amor de Déu i en valors altruistes. Però la pregunta subsisteix: ¿Per què l'afluència de la gent als actes de culte ha minvat tant? Potser perquè abans la predicació insistia en temes de por (*mort, judici, infern*) o en l'expectació del premi i de la felicitat eterna. I desapareguts aquests temes, els que es guiaven pel temor, ara no practiquen. I com que segons la creença popular Déu no castiga ningú i ni tampoc hi ha infern o aquest està buit, perquè la seva bondat ho perdona tot, la persona de baixa intensitat religiosa, conclou: ¿Per què d'anar a l'església? Visc al dia i cerco la meua felicitat, encara que hagi de trencar algun manament de Déu.

Però no es pot dubtar que el cel existeix i també l'infern, i que ningú sap amb seguretat quin serà el seu destí etern. En conseqüència no serà igual el destí del que es porta malament com del que es porta bé. Déu perdona, certament, però només al que es penedeix. Si Déu salvés a la força, ¿el seu amor, seria encara amor? A més, en el missatge evangèlic temor i amor van plegats. Però potsar ara es necessitaria una predicació que recordés que la vida terrenal només desemboca en l'eterna.

E. ZARAGOZA

EDITORIAL

CARA I CREU DEL FUTBOL GANXÓ, CAL UN REPLANTEJAMENT?

Aquesta setmana s'han donat dos fets que tenen com a denominador comú el futbol de Sant Feliu. Per una banda la cara és la distinció que la Diputació de Girona va fer a l'equip juvenil de l'Escola de Futbol Sant Feliu com a millor equip gironí classificat en el darrer torneig MIC de futbol base, disputat darrerament a Sant Feliu i en altres poblacions de la comarca. A part del juvenil, l'Escola de Futbol guixolenc va tenir també una destacada participació i resultats en altres categories. D'altra banda en aquesta mateixa edició també informem que l'equip Cadet A de l'entitat esportiva ha guanyat la lliga del Grup 5 de 2.ª Divisió. Tots aquests reconeixements i fets que aconseguix l'Escola de Futbol Sant Feliu vénen a demostrar la important tasca que desenvolupa aquesta entitat envers el futbol base de la ciutat.

L'altre fet que afecta també al futbol a Sant Feliu i que aquesta setmana també és notícia i que seria la creu, és la pèrdua de categoria per l'equip degà de la ciutat com és l'A.D. Guixols. Segons escriu el nostre redactor esportiu, aquest passat diumenge en perdre novament al camp Josep Suñer i Arxer, *la mala sort li ha fet perdre el tren de la salvació*. Falten encara tres jornades per acabar la lliga a Primera Catalana, però els càlculs ja li han donat el descens irremediabile de categoria, per tant la propera temporada jugarà a Segona Catalana. I precisament es consuma el descens aquest 2014 quan l'equip celebra el centenari de la seva fundació. De res ha servit la penja simbòlica de la samarreta del centenari a la torre del rellotge de l'Ajuntament i l'organització de diversos actes commemoratius, amb molt poca assistència de públic i també algun d'ells anunciat i posteriorment anul·lat. És lamentable, però la història s'escriu així. Una temporada en que tot havia de ser una gran commemoració i s'ha vist deslluïda amb el que és més important: el descens de categoria motivada per diverses circumstàncies. A aquestes també s'hi ha d'afegir la poca assistència de públic i aficionats al camp per recolzar l'equip.

A partir d'ara s'ha d'obrir un període de reflexió i estudiar amb profunditat la confecció de l'equip de cares a la propera temporada format amb jugadors joves de Sant Feliu que sentin i defensin els colors i que puguin atraure aficionats i familiars al camp. El planter dels jugadors de l'Escola de Futbol Sant Feliu que acaben la temporada podrien ser un bon relleu. Aquests precisament el que volen és jugar i si pot ser amb l'equip de la ciutat molt millor sense necessitat d'haver d'anar a buscar-se la feina fora de casa. Malauradament aquesta filosofia no ha estat precisament la que ha practicat en moltes ocasions el primer equip de la ciutat. Una altra qüestió seria el repensar-se si a Sant Feliu veritablement interessa tenir i mantenir tants equips, amb la despesa que això comporta en els temps actuals que corren. Entenem que tot és qüestió de plantejar-ho i escoltar totes les parts implicades, buscant un consens que vagi bé per a tothom.

NINOTIARIES GUIXOLENCS

ELS CANARIS I EL CANVI CLIMÀTIC

Fins a principis del segle XIX, els miners duïen un canari per motius de seguretat. Si l'ocell moria o mostrava signes d'asfíxia, això indicava que hi havia presència de gasos tòxics o bé que començava a faltar l'oxigen. El 1815 el químic Humphry Davy va inventar la làmpada de seguretat que porta el seu nom. Tenia una flama protegida de manera que en presència de gasos com metà brillava amb més força, però sense que el foc pogués expandir-se. Era l'alarma que els miners necessitaven per saber que havien de retirar-se. La làmpada va salvar la vida de molts miners i, naturalment, també de molts canaris.

Fa unes setmanes, quan es va presentar el darrer informe sobre el canvi climàtic, un ministre de les Illes Marshall va dir que se sentien com els canaris de la mina. L'expressió fa referència als canaris que duïen els miners, que va entrar a la llengua anglesa per indicar, precisament, algú que pateix els primers efectes negatius d'alguna cosa i, per tant, serveix d'alarma als altres. El ministre es referia a la situació preocupant que pateixen el seu país i d'altres del Pacífic, assentats en illes on el punt més alt no s'aixeca gaires metres sobre el nivell del mar. Com que el canvi climàtic està fent pujar el nivell de les aigües, algunes zones d'aquests països ja han desaparegut i d'altres ho faran molt aviat. Part dels seus habitants han hagut de fugir. Són una mostra de refugiats ambientals, que han hagut d'establir-se en altres països perquè el seu va desaparèixer sota l'oceà.

L'amenaça del canvi climàtic és ben real i a gairebé tot arreu se'n comencen a notar els efectes, per bé que no sempre, per sort, siguin tan dramàtics com a les illes del Pacífic o a zones costaneres com les de Bangladesh. Els experts internacionals alerten que els danys que causarà l'augment de temperatura seran molt greus i afectaran tothom i que cada vegada queda menys temps per prendre mesures i pal·liar-los. Malgrat això, hi ha persones que per raons personals o ideològiques segueixen proclamant que el canvi climàtic no existeix, no és tan greu o no està causat principalment per les activitats humanes. Esperem que no haguem de lamentar gaires morts de canaris, és a dir, d'habitants de les zones més exposades, abans de prendre consciència del problema i d'actuar de manera dràstica per disminuir el seu impacte.

XAVIER DURAN

www.setmanariancora.cat – facebook: Setmanari Àncora - Imprimeix: Arts Graf. Fontané. c/ Fortuny, 2-A, 17190 Salt. - Dipòsit Legal: GI-22-1961.

El Setmanari ÀNCORA és una revista independent, oberta a tots els matisos i a totes les ideologies i la seva opinió només es reflecteix en els articles editorials. Ni la revista ni els col·laboradors habituals, no se solidaritzen necessàriament amb les opinions que exposen, defensen i signen els autors de llurs articles.

Edita: Associació Cultural Bitàcola – Director: Josep M. Isern.

Redacció, administració i publicitat: Passeig dels Guixols, 17-Galeries del Mar - Horari redacció: dilluns de 18 a 20 hores – Tel. i fax: 972 328 366 – Adreça postal: Apartat 99 – 17220 Sant Feliu de Guixols – Adreça electrònica: redaccio@setmanariancora.cat –

Subscripcions:

FORMAT PAPER LOCALS: ANUAL: 80 €
TRIMESTRAL: 20 €
FORMAT PAPER FORANS: ANUAL: 100 €
TRIMESTRAL: 25 €
FORMAT DIGITAL (Format pdf): ANUAL: 60 €
TRIMESTRAL: 15 €

Membre de (E) ACPC

Generalitat de Catalunya
Departament de la Presidència